בד א מיי׳ פ״ז מהלכות יו״ט הל׳ ב טוש״ע

יוים הלי כ טוטיע ה"ח סי' מקלו סעיף ה: בה ב ג מיי' שם הלכה ו

:טוש"ע שם סעיף טו

בו ד מיי׳ שם טוש״ע שם

ור מקלג סעיף א:

בז ה ו מיי׳ פ״ו שם הלכה

: סב ש"בוט ח

מאכלות אסורות הלכה יד סמג לאוין קמב

טוש"ע י"ד סי קיג סעיף א:

במ ח מיי פ״ח מהלי

יו"ע הלכה טוש"ע א"ח סי

מסורת הש"ם

א. ע"ש], ג) [שבת קלט:], ד) ולעיל יה: שבת נה. וש"כו. ה) נעלי מה שפירשו מוס׳ ב) נעי׳ מה שפירשו מוס׳ שבת מו: ד״ה ואמר עולא ותוס' עירובין סט. ד"ה כיון], ו) [שבת נא.], ו) שם מו:, ה) שבת נא. יבמות מו. ע"ו לת. נט., ט) והדושיו לג: וש"כ], י) [עירובין קב: וש"כ], כ) פי' נ"י קורות כבידים וגדולים. ל) וגי׳ הערוך בע' מדבר מדבורי דנורא פי אבוקות], מ) [עי' תום׳ בכורות לד: ד״ה בעאו.

הגהות הב"ח

(מ) גמ' אי משום חומכחא דמדושא הא תניא השירין. נ"ב עי' מ"ם פ' הדר דף שמואל: (ג) רש"י ד"ה לימא וכו' דמחובר אפי': (ד) תום' ד"ה מכניס כו' ואיני יודע מה מלאכה איכא באסיפה ולריך מכר ומת דבעי אי הנסו בנו מתריו התם ודאי גרסינן איסוכא דאורייתא:

מוסף רש"י

קוצצין עצים. מן המחוכל (ביצה יט:). מטיליו שכר. ברשיי"ר כלע"ז, במועד. נחולו של מועל (שבת קלט:). אדם חשוב שאני. שהרוחה אותו שהוא מיקל עומד ומיקל יותר (שבת נא.) לפי שלמדים הימנו (כתובות (שבת מו:). הרי הן ככל הכלים הניטלין בחצר. אט"פ שאסור לנאת בהן לרה"ר כדאמרינן בפרק במה אשה יונאה ושבת נט:) גזירה דילמה שלפה עליהן ומותר לטלטלן שלא ומומה נטנטק טנה מלכוש (שבת מו:). ן אם כוונו מלאכתו במועד יאבדו. במועד אבלירנה, שהרי דבר האבוד הוא והתירו חכמים במועד, מאבד ולא יבלרנה במועד, מאבד ולא יבלרנה הואיל ולכך נתכוין (בכורות לד:) שיכול לעשות קודם מלהתחיל בה עד לאחר המועד וכיון דלמלם להתחיל בה סמוך למועד שאם לא יגמרנה במועד יהא דבר האבד ויהיה מותר לגומרה תנן וכולן אם כוונו מלאכתן במועד (גיטין מד:)**.**

רבינו חננאל (המשך) ולחפיפה]. כשותא נמי חזי לשיכרא, אלא שומשמי למאי חזו, ואמרינן לנזי דמטא,

ליה שלא להכניסן להכי מכניסן נמי ביום: מדוכרי דנורא. אבוקות: דאית בהו. ר' ינאי קטף מהו שיקנסו בניו חחריו. לבניו משום לפסידא. לשנה אחרת שהו לרס . וקטפוה בחולי דמועדא. אפקר ר' ינאי לפרדיסיה ההיא שתא. **ירושלמי**. אמר, ילפון מקלקלתא ולא ילפי מתקנייא. ר' יעקב

יש מהן פטור אבל אסור. והא דקתני אין זופתין אסור למיעבד לכתחילה אבל בדיעבד לא הוי חייב והא דקתני זופתין הוי מותר לכתחילה: למיחלד. לקצור ורב הונא יש לו מה יאכל הוה ואמאי ואיני יודע מה מלאכה (ד) ולריך עיון אי טרח בלא מלאכה אסיר כי שרי לה: אמר ליה. האי דקתני מחובר אפי׳ כולו אבוד נמי אסור ר' יוסי היא ויחידאה היא ולא סבירא

לן כוותיה: כיון דכל יומא לאו בפרות

דיישי החידנה לחו שינוי הוח. כי

דיישי בלא פרות ולעולם ר' יוסי היא והא דאסר בפרות משום דאוושא מילתא היא: ואם טחן. במועד ללורך המועד והותיר עד לאחר המועד: מותר. לאכלו אחר המועד: ובלבד שלא יערים. שלא יעשה הרבה ויאמר לנורך המועד אני עושה ומתכוין כדי שתשתייר לאחר המועד: מערים ושותה מן החדש. שיכול לומר ללורך המועד הטילו: לימה שמוחל. דאהפיד כיחידאה סבירא ליה כההיא מתניתא (ג) במחובר אפי' כולו אבוד נמי אסור ואוקימנא כר' יוסי יחידאה: חלדה דחיטי דלה הוה פסידה. להכי איקפד אבל בחלדא דשערי לא סבר לה כר׳ יוסי דאסיר: אין לו מה יחכל הוה. להכי עביד הכי: לא סיימוה קמיה. לא אמרו לו דלא הוה ליה מה יאכל להכי איקפד: אדם חשוב שחני. רב לח הוה ליה למיעבד הכי אפי׳ אין לו מה יאכל: נפק. בחלר בשבת: בחומרתה דמדושה. טבעת היה של מתכח וחותמה של אלמוג: שירין. נושקי"א בלע"ז: כל שהוא נאכל כמות שהוא הי. ומיא שתו אינשי כמות שהן: אדם חשוב שאני. יש לו להחמיר על עלמו יותר ולא הוה ליה למיפק בחומרתה דמדושה ולה למישתי מיה דאחים קפילא נכרי: לנסורת. עלים דקים שנופלין מן החתיכה: אבא. יער: בשלנייא. פירוש שם העיר כלומר היה לו יער באותו מקום: אישתמיט נרגא בעי למיפסקיה לשהיה. דרב אשי משום דעבר אדאביי: שבקיה. לאבא דלא קלליה במועד שהרגיש משום דעבר אדאביי נפל ליה נרגא: למיעקר ריחנא. בחולה דמועדה: למיקטל. לחתוך: כשותה. הומלו"ן: לחפיפה. לכסות בו מאכל כגון תאנים ותמרים לנורך המועד: לנויי. כמו נזייתה דשיכרה (ב"ק דף לה.). לנזיי גרעינין דאית בהו בשומשמין דחזו למיעבד בהו משחח: אפקריה ר' ינאי לפרדיסיה. משום דעל ידו היה תקלה לעלמא דשהו עד לחולה דמועדה וקטפי: בותבר' שולה. מעלה: שלא יכוין מלחכתו במועד. שיש לו פנחי בשחר ימות השנה והוא משהה למועד: יאבדו. שאסור ליהנות מהן:

גמ' לינעה דידהו יממה הוה.

אפי׳ בלילה כיממא דמי ולא סגי

יכויו מלאכתו במועד. וכולו שכיונו מלאכתו במועד יאבדו.

מבנים אדם פירותיו מפני הגנבים. פירש נתוקפות הרג דבאסיפת פירות איכא מלאכה כדאמרינן פרק אין דורשין (חגיגה דף יח.) גבי חג האסיף אסיפה במועד מי שרי

> היכי דאסירי בפרקמטיא ולקמן בשמעתין (דף יג.) אמר מועד משום טירחא ולא טירחא הוא ושמא היינו

> דוקא בדבר שהוא מלאכה: אם תימצי לומר צרם אזן הככור ומת קנפו בנו אחריו. משום דאיסורא עשה אבל כווו מלאכתו לא עשה איסורא עדיין ולא לריך להגיה דאוריי׳ אבל בפ׳ השולח (גיטין מד. ושם) דגבי מכר ומת (ה) בעי אי קנסו בנו אחריו התם גרסינן ודאי איסורא דאורייתא משום דמכר ומת נמי עבד איסור׳ אלא דלא הוי דאוריי׳:

סעיף ב: ט [טוש"ע א"ח סימן תקלו סעיף טון: לי מיי שם פ"ו הלי ג טוש"ע שם סי' תקלח סעיף ב: לא כ ל מיי׳ שם והל׳ ד נכויידה מוש"ע שם סעיף ו: לג ג ם מיי שם הלי ג מוש"ע שם סעיף ב:

> לעזי רש"י נושקי"א ונושקי"שו.

ע [מיי׳ שם הלכה ד טוש״ע

רבינו חננאל

רר הונא חצדו ליה בחולי דמועדא. איתיביה רבה בר רב הונא, והתניא דבר במועד ושאינו אבד אסור לעשותו, במה דברים אמורים בתלוש. אבל אסור. ואם איז לו מה יאכל אמר ליה רב הונא הא מתניתא יחידאה היא. . רבן שמעון (דהא) (דהא) בן גמליאל תני לה משום יוסי, ולא סמכינן עליה, אי הכי דר׳ יוסי היא ידוש בפרות. דהא ר' יוסי לא שינוי. ופרקינן כיון יומא איכא דדייש בלא פרות לאו שינוי. תנו לצורך המועד אסור, ואם טחן לצורך המועד והותיר, מותר. כיוצא בו קוצצין עצים במועד לצורך המועד, ושלא לצורך המועד אסור, כוי. וכן מטילין שכר לצורך המועד כו׳. ובלבד שלא ערים. איני, והתניא אע״פ שיש לו שכר ישן מערים ושותה מן החדש. ופרקינן תנאי היא, דתניא אין מערימין בכך, משום ר' יוסי בר' יהודה אמרו מערימין. ואע"ג דלמיחצד למי שאין לו מה יאכל דרב, ואמר, אפילו הכי אדם חשוב שאני. ר׳ . דמדושא, ואשתי מיא דאחים קפילא

יש מהן פמור אבל אסור ויש מהן מותר לכתחלה רב הונא חצדו ליה חצדא במועדא איתיביה רבה בר רב הונא לרב הונא טוחנין קמח במועד לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור 🌣 א דבר שאבוד במועד מותר לעשותו במועד דבר שאינו אבוד במועד אסור במה דברים אמורים בתלושין מן הקרקע אבל מחובר לקרקע אפי כולו אבוד אסור - ואם אין לו מה יאכל קוצר ומעמר ודש וזורה ובורר ומוחן י ובלבד שלא ידוש בפרות אמר ליה יחידאה היא ולא סבירא לן כוותיה דתניא כלל אמר רבן שמעון בן

גמליאל משום ר' יוםי דבר התלוש מן הקרקע אפילו מקצתו אבוד מותר והמחובר לקרקע אפי' כולו אבוד אסור ואי ר' יוסי ידוש נמי בפרות הא אמר רב יצחק בר אבא י מאן תנא שינוי במועד בדבר האבד דלא כר' יוסי אמר לך ה"ג כיון דכל יומא לאו בפרות דיישי האידנא גמי לאו שינוי הוא ת"ר י מוחנין במועד לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור ואם מחן והותיר הרי זה מותר קוצצין עצים במועד לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור ואם קצץ והותיר הרי זה מותר מה מטילין שכר במועד לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור ואם הטיל והותיר הרי זה מותר ובלבד שלא יערים ורמינהו מטילין שכר במועד לצורך המועד ושלא לצורך המועד אסור אחד שכר תמרים ואחד שכר שעורים ואע"פ שיש לו ישן ימערים ושותה מן החדש תנאי היא דתניא אין מערימין בכך ר' יוסי בר יהודה אומר מערימין רב חצדו ליה חצדא בחולא דמועדא שמע שמואל איקפר לימא שמואל כיחידאה סבירא ליה לא חצדא דחיטי הוה דלא הוה פסיד ורב מאי מעמא עביד הכי אין לו מה יאכל הוה ושמואל לא סיימוה קמיה אי נמי י אדם חשוב שאני ר' יהודה נשיאה נפק י בחומרתא דמדושא ואשתי מיא דאחים קפילא ארמאה שמע ר' אמי י איקפד אמר רב יוםף מאי מעמא איקפד (6) אי משום חומרתא דמדושא הא תניא 14 השירין הנזמים והמבעות הרי הן ככל הכלים הנימלין בחצר אי משום דאישתי מיא דאחים קפילא ארמאה הא אמר כי שמואל בר יצחק אמר רב י' כל שנאכל כמות שהוא חי אין בו משום בישולי נכרים אדם חשוב שאני אָמר רב חנָנאל אָמר רב ִקוצץ אדם דקל במועד אַע״פּ שאינו צריך אלא לנסורת שלו 🕫 לייט עלה' אביי רב אשי הוה ליה אבא בשלנייא אזל למיקצייה בחולא דמועדא אמר ליה רב שילא משלנייא לרב אשי מאי דעתיך דקאמר רב חננאל אמר רב קוצץ אדם דקל במועד אע"פ שאינו צריך אלא לנסורת שלו הא ליים עלה אביי אמר ליה י לא שמיע לי כלומר לא מבירא לי אישתמים נרגא בעי למיפסקיה לשקיה שבקיה והדר אתא רָב יהודה יַ שרא למיעקר כיתנא ולמיקטל כשותא ולמיעקר שומשמי אמָר ליה אביי לרב יוסף בשלמא כיתנא חזי לחפיפה כשותא חזי לשיכרא אלא שומשמי למאי חזי חזי לנזיי דאית בהן רבי ינאי בהוה ליה ההוא פרדיםא דמטא זמניה בחולא דמועדא קטפיה לשנה שהיוה כולי עלמא לפרדיסייהו לחולא דמועדא אפקריה רבי ינאי לפרדיםיה ההוא שתא: מתני" מכנים אדם פירותיו מפני הגנבים - ושולה פשתנו מן המשרה בשביל שלא תאבד ל ובלבד שלא יכוין את מלאכתו במועד מוכולן אם כוונו מלאכתן במועד יאבדו: יובלים שלאיכוין אול בלאכות במועד ביותן אם כחת בלאכות במועד יאבור. גם' תנא יובלבד שיכניסם בצגעא לתוך ביתו רב יוסף הוה ליה ° כשורי עיילינהו ביממא אמר ליה אביי והתניא ובלבד שיכניסם בצנעא בתוך ביתו אמר ליה צנעא דהני יממא הוא פ כיון דבליליא בעו גברא יתירי ובעו 0 מדוכרי דנורא אוושא מילתא: ושולה פשתנו מן המשרה כו': ₪ בעי מיניה רבי ירמיה מרבי זירא 0 ע כוון מלאכתו במועד ומת מהו שיקנסו בניו אחריו אם תימצי לומר צרם

נמי יהא אסור אותה מלאכה דכיון דכוון מלאכתו במועד דין הוא שיהו אסורין ליהנות ממנה כשם שהיה אביהם קיים:

בר אתא בשם רבין, פרקמטיא אבידה, שריא מטלטלתא במועדא. שיירתא, שרי מיובון מינה במועדא. <u>פרקני</u>' מכניס אדם פירותיו מפני הגנבים כרי. תנא, ובלבד שיכניס בצנעא לתוך ביתו. ואי הוו כעין כשורי דרב יוסף, דבלילא בעו גברי יתירי, ובעי אבוקות של אש, ואוושא מילתא טפי, עדיף לעייולינהו ביממא. שולה פשתנו מן המשרה שלא תאבד, ובלבד שלא

. עליה. ואמר רב יוסף תרוייהו שרו להו רבנן חומרתא דמדושא, דתניא השיריים והצמידים והטבעות הרי הן ככל הכלים הניטלין בחצר. ואי מיא דאחים קפילא גוי, האמר שמואל בר רב יצחק, כל הנאכל כמות שהוא חי, אין בו משום בשולי גוים. ואמרינן, אפילו הכי אדם חשוב שאני, לא הוה ליה למיעבד הכי. אמר רב חננאל אמר רב, קוצץ אדם דקל במועד אף על פי שאין צריך לו אלא לנסורת שלו. לייט עלה אביי. אזל רב אשי למקצץ ההיא ערבא, ואישתמיט נרגא ובעא למיפסקיה לשקיה, ושבקיה והדר. רב יהודא שרא למיעקר כיתנא ולמיקטל כשותא ולמיעקר שומשמי. אמר אביי. בשלמא